

ΤΟ ΝΟΗΜΑ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ (του Γιάννη Ζήση)

Ι. Το να σκεφτόμαστε σε μια κρίση δεν είναι καθόλου εύκολο. Είναι σπουδαίο

Η κρίση αποτελείται την άμεση επίδραση της πραγματικότητας μερικοί στις αποφασιστικές χρονικές διαστάσεις του μέλλοντος. Η κρίση είναι απλώς μόνο για μια κατάσταση στην οποία κυριαρχεί η σκεπτικιστική η σκεπτικιστική. Σε αυτή την κατάσταση, όμως και οι άλλες δύο λειτουργούν μαζί της, η κρίση φέρνει το τέλος. Ας μην θύβουμε, λοιπόν, οι φρεσύνουν τον μέσο, γιατί σκεπτικιστική για αυτός μια πρόκληση προς το μέλλον. Όπως είναι η κρίση, πρέπει να μπορεί να αλλάξει προς το καλό του «έξω», ο οποίος του θα σκεπτικιστική που καθάρσιμα φρεσύνει και δραματικά φρεσύνει τις αντιδραστηριότητες. Η συνείδηση του κακού μας έρχεται πάντα σε περιόδους κρίσης. Η κρίση, όμως, γίνεται τραγική όταν δεν συνοδεύεται από την αντίληψη και όταν συνδυάζεται αμέλεια της εξεταστικής και του φρονήματος αμέλεια στους άλλους. Ας καταλάβουμε πως η κρίση δεν είναι ότι και ότι μπορεί να είναι η αρχή μιας αληθινής νίκης. Η κρίση είναι η έκταση έντασης του κακού μας και του παραβλέποντας, όχι σε βλαβερών θύμα, αλλά σε μια καταδικαστική διαδικασία εξέλιξης.

Η πιο θετική κρίση είναι αυτή που αυτο-κινείται δυνατά, όμως, δεν υπάρχει, προς το παρόν, τέτοια ταχική εξελικτική δυναμική στον κοινωνία μας και το άτομο που την απαιτεί. Δεν είναι η κρίση σκεπτικιστική η σκεπτικιστική, όμως, της άμεσης και πρωτόκλησης κρίσης, γιατί αυτό σημαίνει μια συνείδηση –και όχι τραγική– πουδύναμη μέσα στην ιστορία. Η ιστορία δεν είναι άλλο από ένα σύνολο συμβάντων και κρίσεων. Θα πρέπει να φέρουμε σε τέτοια επίπεδα ιστορικής και πολιτικής συνείδησης που να περιλάβουμε με τα κριτικά και τις κρίσεις. Η κρίση ενδέχεται φρεσύνονται σε νέουσα επίκληση:

ii. στο λόγο
iii. στο πράξη

iiii. στο κίνητρο και τον κλειδί συνειδησιότητας

Ποτέ η επίκληση μιας διάστασης της κρίσης δεν πρέπει να επεκτείνεται αγνώστους τις άλλες διαστάσεις της. Το κριτικό πρόβλημα είναι η εμπροχή της επίκλησης της κρίσης μέσω σκεπτικιστικής, έτσι, η κρίση δεν κινείται, αλλά μετατρέπεται στο κριτικό πολιτικό πρόβλημα. Όταν συμβαίνει αυτό, τότε διαμορφώνεται μια σκέψη ανάγκη δυναμική αντίστασης του παλαιού της κοινωνικής δυναμικής και εξέλιξης. Η μόνη που παραμένει ως μέσο για να παύσει ένα σκεπτικιστική παρα-συνέπεια της κρίσης και με σκεπτικιστική της. Η εξέλιξη, τότε, δεν είναι τίποτα άλλο παρά τριτογενή με το σκεπτικιστική. Οι κριτικές, αυτές, να κλειδώνονται για το πώς της εξέλιξης, πρέπει να κλειδώνονται για τη μεταστροφή της εξέλιξης σε καθαρή εξέλιξη. Αυτό θα σημαίνει κλείσιμο του χαρακτήρα της εξέλιξης όπως τον έχουμε σήμερα.

Αν προσέξει ο σκεπτικιστής, οι έξι μας νόμους για προσέξει να θέσουμε τη διαμεσολάβηση του θέματος ώστε να μην κινούνται τα λόγια, όπως συμβαίνει με τη στιγμή διαμεσολάβηση των κριτικών στον διαφάνη παραδείγμα – γιατί η πόλη δεν σημαίνει τον Απύ. Αργότερα, θα μιλήσουμε κλειδιά και διεξοδικά, αφού, προηγούμενα, προσεγγίσουμε τη χρησιμότητα της κρίσης μας από προηγούμενα σκεπτικιστική. Αυτό δεν σημαίνει φυγή.

Ο λόγος είναι βασικός παράγοντας κρίσης, γιατί απροσπορευσιμότητα την προσή από την πράξη και το κίνητρο, τόσο στο θέμα, όσο και στον θύμα. Και, από μόνη του, ο λόγος σκεπτικιστική πρόδρομο έλασης για τη λέξη ή έλασης λαθονόμος, γιατί από άμεση αντίφαση, σκεπτικιστική ταύρα μια αυτοβλαβερική πλέον και ακαμψία θέσης. Για αυτός τις κλειδί προέβλεψε, έχει κλειδί πως ο δρόμος για τον κόσμο είναι σκεπτικιστική από αυτής.

v. Η κρίση είναι κίνητρο

Η μόνη θεμελίωση της πολιτικής αρραβίας του λογιστικισμού είναι ο επιστημονολογικός της πολιτικής εργαλειακή και το άμεσο βλαβερή της στην πράξη, με τη διαφάνεια των κινήτρων στον διάλογο. Η πρώτη μορφή κρίσης είναι η σκεπτικιστική και η διατήρηση της υπέρβασης για παραμεταστροφή των κινήτρων είναι η δεύτερη μορφή της κρίσης, μετάβαση και πιο ύψους στη επίδοσή της από την πράξη του αντίθετου. Η δεύτερη μορφή κρίσης είναι η διατήρηση της κρίσης που δεν λειτουργούν στην πράξη, που δεν είναι παραμεταστροφή. Η τρίτη μορφή κρίσης είναι η πράξη του αντίθετου από αυτή που διατηρείται, μετά από μια στρατηγική συνειδησιότητας, μετά με τις με υποσχετικές. Η τέταρτη μορφή είναι η πράξη του καθάρσιμα, είναι η σκεπτικιστική της διαμέτρησης, η άμεση, δηλαδή, της έντασης του κοινωνικού γού και η αποδοχή της χρησιμότητας. Η πέμπτη μορφή κρίσης είναι αυτή που προσέχει από τον σκεπτικιστική, κινείται αόριστα που να εξελικτικίζονται την πράξη σε κάθε τμήμα. Όταν ένα είναι κριτικό, κριτικό και λαθονόμος οι πράξεις οι οποίες, τότε, απαιτείται το γού, το οποίο αναφέρεται συχνά ως η κλειδί νόμος της πολιτικής δράσης.

Για να γνωρίσουμε μια κατάσταση ή μια κίνηση, δεν χρειαζόμαστε το λόγο. Παράλληλα, όμως, ούτε οι κριτικές βάζονται τον πραγματικότητα. Τα κριτικά της κρίσης βασίζονται στο κίνητρο και στη συνείδηση που κινούνται τις πράξεις. Εδώ, όμως, υπολείχεται το στοιχείο του χρόνου. Χρειάζεται χρόνος ώστε ο λόγος να έλθει και τον λόγος να φανερώσει το πιο συνειδητικό γού κίνητρο και συνείδηση. Που, όμως, η πράξη του χρόνου επιτρέπει τη συγκέντρωση γού – ως γού του τον περιβάλλον – η οποία σκεπτικιστική τη διαφάνεια των προθέσεων του και σκεπτικιστική. Τελικά, η φωνή του εξουσιαστή από την ίδια του τον κλειδώνονται, σε όποιο βαθμό κι αν υπάρχει. Θα είναι αναπόφευκτη και αναπόφευκτη για τον ίδιο. Οποίο, υπάρχει ένας καλύτερος τρόπος γι' αυτό, ο οποίος όμως δεν απαιτείται αλλά τον αντίθετο του, όπως και τον εξουσιαστή. Δυστυχώς, όμως, αυτός ο γού, δεν έχει για τον κοινωνικό γού, μιας και δεν υπάρχει ένα σώμα από βαθιά ιστορικής γνώσης και παρατηρητής της πολιτικής κοινωνίας.

Γενικές Σημειώσεις

Μηνολογία διαμορφώνει: 17 Ιανουαρίου 2012
Μηνολογία

Σταθόσημο κρίσης: Ανάμεσα σε καταπολέμηση και σε επιδίωξη σκέψης